

Intervju med Martin Demant Frederiksen

Navn: Martin Demant Frederiksen

Tittel: Associate Professor

Institusjonell tilknytning: Afdeling for Antropologi, Aarhus Universitet

Fortell litt om din faglige bakgrunn:

Jeg er uddannet antropolog, og egentlig startede jeg på antropologistudiet, fordi jeg ville til Brasilien. Men så tog en studie-kammerat og jeg – lidt ved et tilfælde – til Kaukasus en sommer, og siden har især den

region formet min akademiske karriere. Min Ph.d.-afhandling tog udgangspunkt i et længerevarende feltarbejde blandt arbejdsløse og kriminelle unge i den georgiske kystby Batumi og blev senere til bogen *Young Men, Time, and Boredom in the Republic of Georgia*. Senere har jeg udgivet bogen *An Anthropology of Nothing in Particular*, som er baseret på et feltarbejde blandt erklærede nihilister i Tbilisi. Med mellemrum har jeg arbejdet som konsulent, blandt andet for Røde Kors på et projekt om ungdomsarbejdsløshed i Armenien, Georgien og Belarus. Efter ansættelser på Københavns Universitet og Universitet i Oslo er jeg for et par år siden vendt tilbage til min »akademiske hjemstavn« i Aarhus.

Hva jobber du med nå?

Mens jeg skriver dette, er jeg på feltarbejde i Kroatien, hvor jeg fokuserer på tomhed, forfald og affald i en lille landsby ved Dalmatinerkysten. Det trækker tråde tilbage til noget af min tidligere forskning om materialitet og forandring ved den georgiske sortehavskyst og til spørgsmål om marginalisering og meningsløshed, som jeg også tidligere har arbejdet med. Men i stedet for at fokusere på marginaliserede grupper og subkulturer, så belyser min nuværende forskning mest marginaliserede objekter eller ting og steder, som har mistet deres værdi eller betydning for folk.

©2023 Nordisk Østforum. This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>), allowing third parties to copy and redistribute the material in any medium or format and to remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially, provided the original work is properly cited and states its license.

Foto: Rógvi Nolsøe Johansen

Citation: Redaksjonen (2023). *Intervju med Martin Demant Frederiksen (Forskerhjørnet nr. 2)*. Nordisk Østforum, 37, 60–61. <http://dx.doi.org/10.23865/noros.v37.5648>

Hva er de vigtigste spørgsmål/problemstillingerne du mener at arbejdet ditt reiser?

Noget af det, der optager mig mest, er spørgsmålet om, hvilken rolle meningsløshed spiller i socialt liv. Megen antropologi handler om, hvordan mennesker søger at skabe mening i deres liv – det er et vigtigt emne, men for at forstå det, der giver mening, er vi også nødt til at forstå det, der ikke gør.

Hvis du kunne stått fast i en heis med en akademiker, hvem ville det vært og hvorfor?

Elizabeth Cullen Dunn. Hun er en god ven og en fantastisk samarbeidspartner, men vi ses alt for sjældent, og vi har aldrig tid nok til at diskutere alle de ideer, vi får sammen.

Hvilken artikkel/fagbok mener du at alle i ditt felt bør lese og hvorfor?

Alle burde læse Katherine Verderys *The Political Lives of Dead Bodies: Reburial and Postsocialist Change*. Det er uden tvivl en af de bøger, der har inspireret mig mest, især i forhold til spørgsmål om materialitet og temporalitet. Den giver et utrolig præcist indblik i mange af de politiske processer, som formede den postsocialistiske periode. Og så er den lige så relevant at læse i dag, som den var, da den udkom for over 20 år siden.

Hvilke bøker har du ved nattbordet?

Lige nu har jeg Georges Perecs *An Attempt to Exhaust a Place in Paris* og Joanna Walsh' *Hotel*. Fordelen ved begge er, at de er ret korte (det burde flere bøger være), og at de både kan læses som videnskabelige og populærvidenskabelige tekster, alt efter hvilket humør man er i.

Hvordan har krigen i Ukraina preget din forskning og forskerhverdag?

Den har betydet, at der generelt kommer flere spørgsmål fra journalister angående Georgien, både om hvilke ligheder der er mellem situationen i Ukraine og krigen i Georgien i 2008, og om hvad der kan komme til at ske i de kommende år. Det har også gjort, at jeg mere aktivt prøver at få de studerende på min afdeling til at få interesse for Østeuropa – det er der brug for.